

GERDA VAN WAGENINGEN

Als smeulend vuur



UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Fijn je te zien, Charlot.’

Geschrokken keek de jonge vrouw op, net toen ze de voordeur van het appartementencomplex had geopend, haar brievenbus had geleegd en met haar gevulde boodschappentas in de ene hand en haar laptop in de andere, haar handtas om haar nek gehangen en de post onder haar arm geklemd, op de knop van de lift drukte.

‘Ook goedenavond, mevrouw Verhagen.’

‘Zeg toch Pieterneel, dat heb ik al zo vaak gezegd.’

Ze glimlachte en wachtte tot de lift kwam, maar de eenzame buurvrouw die in het appartement beneden haar woonde, had vanzelfsprekend andere verwachtingen. Ze was weduwe, woonde alleen en haar twee kinderen woonden helemaal aan de andere kant van het land. Pieterneel Verhagen was in de zestig en voelde zich eenzaam. Charlot had medelijden met haar, maar ze had een lange werkdag ach-

ter de rug en ze was van streek na een vervelende opmerking van een nieuwe collega. Daar zou ze inmiddels aan gewend moeten zijn, maar niets was minder waar. Ze had op dat moment grote behoefte aan de stilte van haar eigen huis en moest hoognodig een potje huilen om dat vervelende gevoel weer op een gezonde manier kwijt te raken.

‘Hard gewerkt, zeker?’

‘Ja, het was erg druk. Ik heb nauwelijks de tijd gehad om tussen de middag iets te eten, dus ik ben moe en ik heb honger.’ Ze bleef vriendelijk en was blij dat de liftdeuren opengingen en ze de kleine ruimte binnen kon stappen. Ze verborg haar gevoelens zo goed als ze kon. Zelfs familie of vriendinnen traptten daar meestal in, wist ze. Ach, het leven had haar wel geleerd om haar gevoelens op sommige momenten verborgen te houden. ‘Een andere keer heb ik misschien meer tijd voor een praatje. Dag.’ De deuren sloten zich, terwijl Pieternel achter haar rug iets mompelde over de drukbezette jongelui van tegenwoordig, die geen tijd meer hadden voor oudere mensen zoals zij. Deze keer trok Charlot zich daar echter niets van aan.

Even later opende ze de deur van haar ei-

gen appartement op de eerste etage en met een zucht van verlichting zette ze haar gevulde boodschappentas neer, terwijl ze met de achterkant van haar lichaam de voordeur achter zich dichtduwde.

Ziezo. Alleen! Eindelijk hoefde ze haar kaken niet langer te vertrekken in een niet-gemeende glimlach, waarachter haar eigen verdriet zorgvuldig was weggeborgen. Gek genoeg wilden de tranen niet komen, nu ze die niet langer in hoefde te houden. Ze borg de boodschappen weg, zette haar laptop op de eettafel die eveneens als bureau dienstdeed en schonk een glaasje rode wijn in, waar ze aan nipte zodra ze in haar stoel zat.

Eindelijk ontspande Charlot. Eten had geen haast. Ze had een kant-en-klaarmaaltijd gekocht die ze straks simpelweg in de magnetron kon schuiven, en nog voor ze zich had omgekleed in een lekker joggingpak zou haar eten gereed zijn. Als toetje stond er een eveneens kant-en-klaar gekochte bak schoongemaakt fruit. Gemakkelijker kon niet en het fruit zorgde voor de nodige vitamines. Ze nam nog een slokje. Hè, eindelijk gleeed dat gespannen gevoel van haar af.

Natuurlijk was het dom van haar dat ze

zich dergelijke vervelende opmerkingen nog steeds aantrok, peinsde ze. Na negen jaar zou ze er immers aan gewend moeten zijn? Maar nee, al te vaak bleef ze het als pijnlijk ervaren en misschien wende het nooit. Ze huiverde licht.

Wat was er nu helemaal gebeurd, vanmiddag? Ze werkte bij een verzekeringsmaatschappij. Als juriste moest ze helpen de ingediende schadeclaims te beoordelen. Goed, het was niet de meest boeiende en uitdagende baan, maar het betaalde goed en ze moest immers in haar eigen levensonderhoud voorzien. Rechtenstudenten die niet met schitterende cijfers waren afgestudeerd, kwamen vaak in dergelijke baantjes terecht. Soms werd ze erdoor ontmoedigd, want ze besepte terdege dat medewerkers zoals zij werden aangetrokken om ervoor te zorgen dat de maatschappij door de mazen van de regels heen zocht naar redenen om zo min mogelijk schade te hoeven vergoeden. Maar goed, het was eerlijk werk. Na haar ongeval was ze een jaar lang uit de roulatie geweest, voor ze haar studie weer had kunnen oppakken en afronden. Meer had er domweg niet in gezeten.

Ze nam nog een slokje. Regelmatig kregen

ze op kantoor nieuwe collega's en ze wist best dat de meesten schrokken van de littekens die ze op haar linkerhand droeg, als blijvend aandenken aan de meest schokkende gebeurtenis uit haar eenendertigjarige leven. Uiterlijk gezien had ze een groot incasseringsvermogen ontwikkeld. Wie een handicap bezat of getekend was zoals zij, had daar immers zelf niet om gevraagd. Het was al erg genoeg om daarmee door het leven te moeten gaan. Maar pijn bleef het doen. Aart heette de net afgestudeerde jongeman, en na de gebruikelijke blik op haar hand, de enige plaats waar de littekens te zien waren, had hij gevraagd of dat nu pijn deed, als je zulke littekens had. 'Ja,' had ze uiterlijk volkomen kalm gezegd. 'Vaak wel.'

'Dan moet je je laten opereren. Welke jonge vrouw wil er nu zo met zo'n hand vol littekens en stijve vingers door het leven gaan? Tegenwoordig kunnen ze zo veel. Je hoeft er echt niet zo bij te lopen.'

Ze had niet eens de moeite genomen om te antwoorden. Zelfs nu ze eraan terugdacht, bleef die vervelende brok in haar keel zitten en wilden de tranen niet meer komen.

Misschien had ze genoeg gehuild, sinds de luttele minuten van negen jaar geleden die

haar leven voorgoed hadden veranderd. Een dommer ongeval was nauwelijks mogelijk geweest.

In haar studietijd woonde ze in een studentenhuus, zo een waar het in universiteitssteden mee bezaaid is. Een aantal studenten die allemaal een kamer hadden in een pand, meestal oud en vol gebreken, waar ze de keuken en de badkamer deelden. Zij was op die dag in de keuken bezig geweest. Gewoon een kopje soep maken uit een zakje waar kokend water bij moest. Daarom stond de waterkoker op de rand van het propvolle aanrecht, want afwassen scheen de meeste studenten een werkje toe dat zo lang mogelijk moest worden uitgesteld, in de hoop dat iemand anders dat zou doen omdat vroeger of later altijd wel iemand de ontstellende bende in de studentenkeuken zat werd.

Ze was gestruikeld over een zak aardappelen die op de grond stond. Met zwaaiende armen om haar evenwicht te bewaren, had ze de net afgeslagen waterkoker van het aanrecht gemaaid en de kokende inhoud ervan was over haar linkerarm, borst en borstkas gestroomd. Gillend had ze de deur van de keuken weten te bereiken en de herinnering aan

de rest van dat afschuwelijke moment was nooit helemaal teruggekomen.

Ze wist dat de ambulance was gekomen. Ze wist ook dat ze naar een brandwondencentrum was gebracht, waar ze een paar uur buiten bewustzijn was geweest. Ze was er wekenlang verpleegd, had er vele pijnlijke behandelingen ondergaan en er was een aantal operaties gevolgd.

Charlot rilde. Aan die tijd wilde ze het liefst zo min mogelijk terugdenken. Ze had eerste-, tweede- en vooral derdegraads brandwonden gehad. Grote delen van haar hals, borstkas inclusief haar linkerborst en haar hele linkerarm en -hand waren zodanig verbrand geweest, dat ze witgeel tot bruinzwart verkleurd waren, dat er geen gevoel meer in zat en dat op sommige plekken de huid zelfs had losgelaten. Aan de randen van die derdegraads verbrande plekken waren grote blaren ontstaan. Dat waren tweedegraads brandwonden. Nog verder aan de rand was de huid alleen maar rood geweest. Dergelijke eerstegraads verbrandingen liepen alle mensen weleens op in hun leven. Die gingen vanzelf weer over. Een kleine brandblaar had ook iedereen weleens gehad. Die genas ook weer vanzelf. Soms

bleef er een klein littekentje achter, soms niet. Maar grote brandblaren die wel drie centimeter hoog stonden van het vocht waarmee ze gevuld waren, waren veel ernstiger.

Ze zuchtte en schudde haar hoofd. Niet te veel in die afschuwelijke herinneringen blijven hangen!

Ze herinnerde zich een aantal operaties. Er was huid van haar dijbenen en billen gehaald, om te transplanteren naar de wonden, zodat die konden genezen. Ze had daarnaast ook donorhuid gekregen. Ze herinnerde zich vooral het pijnlijke verwisselen van de verbanden. Ze was net als zoveel andere patiënten bang geweest voor het verwisselen van de verbanden, vanwege de vreselijke pijn die ermee gepaard ging. Pluisjes die door het verband waren achtergebleven, moesten van de wond gehaald worden. Korstjes moesten eraf. Alles deed pijn, vreselijke pijn. Ze had het soms uitgegild. Ook was het voorgekomen dat mensenhanden haar met kracht op het bed hadden moeten drukken, omdat ze er anders in paniek vandoor zou zijn gegaan.

In die afschuwelijke weken in het brandwondencentrum was ze zo vreselijk kwetsbaar geweest! Ze had op bed gelegen zonder

nog iets te zeggen te hebben over haar eigen lichaam. Dat lijf, dat ze op dat moment hartgrondig had leren haten. Ze had de wonden pas veel later gezien. Ze hadden eerst in het verband gezeten. Spiegels waren daar niet. Haar lijf voelde toen vooral als een loden last, waaraan haar hoofd vastzat. Ze had veel gehuild en er waren een paar momenten dat ze helemaal hysterisch was geworden. Er was een afschuwelijke dag geweest dat ze door vier man op het bed werd vastgehouden, toen ze opnieuw naar de operatiekamer zou worden gereden, vervuld van angst en murw van alle afschuwelijke pijn.

Maar het was voorbijgegaan en ze had het overleefd. Door de jaren heen waren de flashbacks die ze had gehad van het ongeluk en van de ergste momenten in het brandwondencentrum, verminderd en ten slotte zelfs voorbijgegaan. Ze had soms nog wel eens een nare droom. Dat was als een soort onzichtbaar litteken gebleven naast de duidelijk zichtbare, die ondanks alle operaties voor altijd hun sporen op haar lichaam hadden nagelaten.

Na het brandwondencentrum was ze een paar weken naar een revalidatiecentrum gestuurd. Ze was linkshandig en haar verbrande